

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА“
вносять: в Австрії:
на цілий рік 24 К
на пів року 12 К
на чверть року 6 К
на місяць 2 К

За границю:
на цілий рік: зі щоденною ви-
сылкою 7 доларів або 14 рублів;
з висылкою двічі в тижні 6 до-
ларів або 12 рублів; з висылкою
що суботи 5 доларів або 10 руб.
Поодинокі числа по 10 сотків.

Телефон Редакції ч. 1484.
Конто почт. щадниці ч. 98704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний дневник.

„Виреш ми очи і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо русне ми серце і віра руска“. — З Русланових польвів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім
неділь і руских свят о 5 год.
по полудні. — Редакція, адміні-
страція і експедиція „Руслана“
при ул. Хмельовського ч. 15, II.
поверх. Експедиція місцева
в Агенції Соколовського в паса-
жі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на
попередню засторогу.

Рекламації лише неопечатані
є вільні від порта. — Оповістки
звичайні приймають ся по ціні
20 с. від стрічки, а в „Надіслан-
нім“ 40 сот. Подяки і приватні
дonesення по 30 сот. від стрічки.

Евхаристичний рік.

(+) Майже 1900 літ минуло від часу то-
го достоямного вечера, коли Божественний
Спаситель зібрав своїх учеників в долині Ке-
дрону і з ними обійшов Тайну Вечеру. Най-
славніші малюнки всіх часів прославляють Тайну
Вечеру умілою своєю кистю. В музиці і поезії
до нині славлять цю торжественну
хвилю, коли Богочоловік розбив Старий За-
віт, поки ще почала ся кровава жертва на
Голгофті і установив безкровну жертву Ново-
го Завіта.

Всюди, де Єго ученики опісля пропові-
дували св. Євангеліє, славлять пам'ять Божест-
венного Учителя і як Він се творив, переми-
нювали хліб і вино в Єго тіло і кров. З ка-
таком старинного Риму почала новозавітна,
жертва торжественний похід по цілім світі
вірно бережена католицькою Церквою, котра
все ще має свій осередок в тім Римі ката-
комб. Евхаристія, „добрий дар“ — так звано
вже в найдавніших часах сию тайну престо-
ла — єсть в дійсности осередком сонцем Хри-
стіянства, а особливо католицька Церква і
християно-католики вважають її таким осе-
редком сонцем і обходять в честь її найкрас-
ше з усіх свят, свято Евхаристії (Боже
Тіло).

Католицька Церква відправляє також в
пам'ять Тайної Вечері і Евхаристії літургію
таку торжественну і величну, як собі можна
лише уявити. Почестями і величаннями, яких
не оказує ся ніякому земському володареві,
заявляє католик, Церква свою живу віру в при-
яву другої Особи Божої в найсвятійшій Тай-
ні Евхаристії і найрізномірнішими способа-
ми виявляє весь християнський світ свою
почесть для Тайни Евхаристії.

Десятьнацять століть впровадило в тій
справі новість в міжнародних евхаристичних
конгресах, котрих доси відбуло ся двадцять і
два. Всі они були величними об'явами віри,
внесли манифестаціями всего католицького
світа, осередками зєднання почитателів ева-
ристичного Спасителя всіх народів і всіх дер-
жав. Особливо останні конгреси в Кольоні, в
Льондоні, в Монреалі і в Мадриді осягнули
таку велич, що навіть рівнодушний і невір-
ний світ почав звертати на них бачнішу
увагу.

XXIII-ий міжнародний конгрес евахи-
ристичний відбуде ся сего року (1912) в ста-
ринній столиці Габсбурзькій у Відні. Нема най-
меншого сумніву, що обхід сего конгресу не
остане поза попередніми.

Навпаки можна сподівати ся, що віден-
ський конгрес в 1912 році перевищить усі по-
передні світлістю і величностю, чисельно-
стю і взнеслостю. В старинній Габсбурзькій
монархії зберегло ся ще стілько католицького
почування, стілько католицької кріпости віри і
католицької сили, як в ніякій иншій державі
світа. Рівнодушність, яка проявляє ся тепер
в краях Австро-угорської монархії, не сягає
ще так глибоко, її тільки накинудо католиць-
кому населенню вороже вірі дивняцтво. При
першій ліпшій нагоді ся рівнодушність
уступить так само, як се було підчас свят-
кованя ювілею проголошеня Непорочного За-
чаття в 1904 р. Так само в двох евхаристич-
ного конгресу виявить ся, до якого релігійно-
го одушевлення спосібне є католицьке населе-
ня монархії, приспаного в єго серцях, а конгрес
стане найбільшим доказом, що Габсбурська
державна є ще католицька.

Буде се піднеслим торжеством, коли в
стариннім соборі св. Стефана зібрані з усього
світа Єпископи будуть голосити архієрейські

проповіді. Габсбурська монархія католицька ви-
шла на сей конгрес вірних найрізномірніших
яків і народностей, в найрізномірніших
об'явах до старинної столиці нашого монарха,
щоби тут під проводом старенького володаря
Габсбурського зложити поклін Тому, котрий
сидить на престолах їх вітчизни і в нужді, по-
требі та небезпеці хоронить і береже нарід і
вітчину. Католики з усіх країв монархії збе-
руть ся, щоби у Відні пізнати і оцінити ста-
ринне а всеж таки вічно молоде жите като-
лицьке монархії, в наддунайській столиці. Бу-
дуть се славні і пам'ятні дні у вересні сего
року, в котрих збере ся сей конгрес. Тамто
кождий християнин-католик, котрому се буде
якам небудь способом сироможно, повинен
приготовити ся до участі в сїм торжестві.
Оно повинно стати оглядом всіх вірних като-
лицьких монархії, повинно зєднати всіх насе-
ленців монархії без ріжниць народностей і
партий в почитаню Найсвятійшої Тайни Ева-
харистії в сїм великім торжестві мира. А тоді
можна сподівати ся, що сей конгрес не оста-
не без могутнього впливу на жите і взаємни
народів нашої монархії. А також ми, Русини,
котрих руско-католицький обряд і віра, та на-
родність останніми часами загрожені такими
небезпеками, можемо сподівати ся значного
скріплення і благодатного впливу на наш від-
новани сего величкого торжества.

З Старосамбірщини.

(Гайдамацька зброя а польська правда; руський
пласательний бал або „ротос“ москалям; русь-
ська карикатури в чортосетнім письменстві
або подвиги католицьких руських священників).

Перед кількома днями знана приятелька
Русинів, велика правдомовка „Gazeta narodo-

wa“ принесла в дописи в Ст. Самбора стра-
шну та трівожну вість, що ц. к. австрійська
жандармерія відобрала гайдамацьким січови-
кам в Стрільбичах велике множество револь-
верів, рушниць та другої зброї, яку після
всякої правдоподібности ладили на Поляків.

Довісь ту залюбки повторило „Slowo
polskie“, а ми знаючи, що она вийшла з під
пера одного панка, стоячого близенько нашого
пристава, сподівали ся заведеня в нашім по-
віті якогось надзвичайного стану облоги або
простої руської охрани, якої що йво десь не
видати. Однак, щоби деяких перестрашених
людей успокоїти, ми радо опишемо сию спра-
ву так як була, а не так, як представляє пів-
урядовий дописець.

Між нашим народом много правдивих
таланів, які необразовані, не плекані та неви-
школені гинуть марно, звертаючи вераз сво-
єю зручностю та помислами на себе увагу
своїх сусідів хлопів та вправляючи в подвій
застановлене вераз і інтелігентного чоловіка.

Таким обдарованим справдішними спосі-
бностями від Господа Бога є Юлько Лігун в
Стрільбичах. Що увидити, то зараз потрафить
зробити, хотий нігде не учив ся, нігде не
практикував та не термінував.

Про то ціле село має з него неабі яку
вигоду; посеє ся січкаря, млинок, замок,
колодка, годинник або що инше, Юлько в
млї ока направить і то так складно, що чу-
дуєш ся, звідки у него таке талану. Недавно
му. Від якогось часу взяв ся Лігун до рушниц-
карства; перероблював старі, зіпсуті та поки-
нуті стрільби на репертиєри. Всякі люди з
доохресних сіл і місточок давали до
него до направи або зіпсуті стрільби, пістолі
та револьвери, або віддавали старі до пере-
рібки.

Між людьми, що удавали ся з направка-

З карнавалу.

„Русско-французький“ альянс. Вечерниці „смо-
триків“. „Смотрики“ на балю і мій дарунок.
Карнавал „істинно-русских“ послів. Бурсак на
галерії. На що цагуть гарні личка? Світ на
випоріт.

По Львові розійшла ся вістка, що на
„істинно-русском“ балю в „Народнім Домі“
дочка бл. п. одного редактора буде в сукні,
спровадженій з Парижа. Се спонукало мене,
що я „купив“ собі у білетера карту за 20 со-
тиків (при касі треба було заплатити 3 коро-
ни) і так опинив ся на „галерії“.

Кажу вам „прелесть“. Я був на драбні
мого щастя і дав волю моїм мріям. Боже не-
ма то, як бути „істинно-русским“ редактором.

При кількох сотках передплатників, та-
ких, що платять і не платять, лишши по собі
каменицю в ціні двіста тисяч корон і на кни-
жочках триста двадцять дві тисячі корон....
Бо і дбайлива „матушка“ про свої дітй.
Она слада і на „ведательство“ і на „пособя“
для „учащого ся младенчества“ а все те по-
топало в кишені редактора...

І нині за „русскія“ гроші бачив Львів
французьку сукню. І нехай хто скаже, що
ми не вийшли у себе у Львові „русско-фран-
цузького“ альянса.

Для заспокоєня цікавости красних чита-

чок додаю, що сукня була bleu de rose, і що
там мішали ся стилі, з переду „a la riviera“
а з другого боку „a la greque“. Богато було
на ній „золота“, доданого вже у Львові, коро-
нок, а ціла в долі була обшита соболями, які
мені дуже імпонували.

Сам балъ визначав ся від минулорічних
тим, що не було ніякого „мордобиття“. За те
„ачіченая“ відходила обильно, бо „істинно-
русскимъ“ — „весельє єсть пати“.

Одушевлений вийшов я з балю, на яким
бачив „русско-французький“ альянс а мої мрії
перебивала лише гадка про мою „нищету“. Господи!
Чоловік ледки дихає з публіцистич-
ної служби, живе з дня на день, без забезпе-
ня, без надії на певний хліб і становище...
Чому в мене нема „істинно-русского“ серця?
А то і гроші були би і оженити ся міг би, та
не бурлакував би, як та бездомна собака...

Та годі плакати! Карнавал, місяниця не
на те, щоби „сісти на горбочку і плакати“. Іду
на „Бесіду“ на вечерниці „смотряків“. Щоби
розіграти серце видом веселих личок
нашого молоденького покоління. Приходжу та
очам своїм не вірю. На вечерницях всего...
пять смотряків.

— Де діли ся смотряки? — питаю, та
ніхто відповідки дати не уміє. Іду рано по під
школи. Смотрики входять і виходять. Хвалати
Бога, що живі і здорові! Видно, що споважни-
ли і не думають танцювати.

Та яке було мое здивоване, коли в кіль-

ка днів опісля я побачив шість смотряків,
вправді не з тих, що ходять до школи, на
б а л ю в „Народнім Домі“. Їх коротенькі су-
кенички, побіч „шлепів“ меві так подобали ся,
що я вже збирав ся йти на місто, купити для
шістьох смотряків на котиліоновий дар місто
цвітів шість фляшок з молоком і пивками.
На жаль, мого наміру в діло неревестя не міг
єдино через те, що склепи були замкнені.

Мій намір виконав я доперва перед най-
близшем балем, на який прийшов вже обла-
дований фляшочками, молоком і пивками. Та
сим разом смотряки завели і я був зневоло-
нений, щоби божий дар не змарнував ся, сам
висєати крізь пишку повних шість фляшочок
молока. Розкіш! Самі фляшочки я обережно
вимиє і лишаю собі на другий рік та понесу
єє балъ в „Народнім Домі“, або „Фільгармонії“.
А може до того часу оженю ся, то і мені
фляшочки готові придати ся...

Під знаком карнавалу були також сего
року „істинно-русскі“ послі.

Там де коня кували, „істинно-русскі“
лігушки, себ то жаби ногу наставляли, а
вкінці уладили „сецєсію“. Га! колись і наші
послі уладжували сецєсію, та зрезигнували з
діт. Не з таких „істинно-русскі“ послі! Ко-
ли їх „сецєсія“ вражїя не зробила, Дудке-
вич і Миронюк-Заячюк вернули до сойму та
блукали ся в часі засіданя по коритарях, по-
чим в суботу зголосили ся... по дітє. Розуміє
ся, що їм виплати „тяжко запрацьованих“ на

коритарі діт не відмовлено. Джентельмен
той Баден!

Та чи по джентельменськи зробив Дуд-
кевич? — се повинен би рішити єго найви-
щий ареопаг „Совѣтъ“, який вибілював єго
не з таких „джентельменських“ справ...

Ага, правда! На „істинно русском“ бали
почув я на галерії розмову двох бурсаків
„Народного Дома“.

„Чорт пабері сейм!“ — репетував оден.
— Ові думаю собі. Се вже не жарти,
коли навіть „юноші“ соїм проклинають. Го-
това бути війна Росії з Австрією.

— „Падажді“, втихомирював бурсака
другий товариш: — „завтра полудні одъ „Са-
вета Народного Дома“ новую кровать“.

— Що за історія?! — подумав я, мова
тут про нове ліжко.

Я заговорив до „воспитанников“ в чєсто
московській мові і від них небагом дізнав ся,
що бурсак зневоленій був відступити свою
„кровать“ „істинно-русскому“ послові-мужи-
кови на час соймової каденції. Через те блу-
кав ся бурсак по галерії „Народного Дому“
та куняв сідолашний тут аж до рана.

Скоро вже аж до того дійшло, то чи не
ліпше було би, як би для „істинно-русскихъ“
пословъ“ вибудовала „матушка“ фурдигарю,
щоби бідні бурсаки через те не покуто-
вали?

Але вернім до наших, українських балів.
Балі наших техників і медиків визначали во

В. Адамський Дивани. — Портієри. — Фіранки. — Стори. — Волпе femmє. — Матерії мебльові.
Львів, Тотель Жоржа — Ціни знижені.

ми до Лігуна, був і наш повіт. пристав. Хтось за- денунціював Лігуна, що він не маючи промисло- вої карти та дозволу, провадить ремесло; — жан дармерія потрудилася до хати самоука і за- брала се, що попало під руки, відставляючи все сконфісковане до ц. к. староства в Ст. Самборі. А звідси уже подано про допись, щоб нею скомпромітувати український рух між нашим народом та піднести смиріність, такт, політичну зрілість москалів старосам- бірських, яких у нас силою не пари, але еле- ктрики пхає ся наперед та вивисшає ся на всіх усюдах.

Ще одно чудо; між сконфіскованою ста- рою зброєю та нездалими рудами було тільки дві пукавки Українців, а прецінь кореспондент не заікнувши ся, всю сконфісковану зброю зробив власністю „Січовиків“ та написав та- ку саму правду як се, що прокуратурія дер- жавна в Самборі владдила акта обжалована за надужитя виборчі супротив Михайла Сене- ка і ще одного хлопа з Волошинової; нас тільки дивує, чому не супротив п. Новіцко- го, котрого батько не уміє до нині по польски говорити, а сивок такий загонистий все- поляк.

Дня 30. січня с. р. в Ст. Самборі моска- лі устроювали у відступлений салі польского Sokoła „плясальний вечор“. Аранжером того „плясавя, яствія, штія“ був як звичайно гасподін Григорій Глебовецкой, про то цілий день 30. січня с. р. відділ карний в тутешнім суді повітовім був замкнений, бо Грisha був занятий московскими приладженнями, писарі розносили триглашення на вечірній „ше- такль“ а всі судові крісла і лавки з карного відділу помандрували до „Sokoła“, щоби від- дати прислугу Москалям.

Головний, львівський штаб відкомендеру- ваа відповідне число „ювошей“, щоби „мату- шки“ з „девушками“, прибувши на „пляс- ательний вечор“ не петрушкували; а Польовія (урядники) старосамбірська поспішила з „ро- тоса“, щоби завовнити простору салю, яка могла сьвітити пустою. В читальні Качков- ского тимчасом гуділа широка забава з дру- гою музикою для міщан, де на ковбасу, со- ловину ачашченную, пиво ловлено незрячих міщан, яким послугували судові возні.

Кождий мислячий чоловік в Старосам- бірщині не може вийти просто з подаву, чому ваш Грisha так безкарно гуляє і коли его ро- бота не наткне ся на реакцію зі сторони его верховної влади. Ми знаємо прецінь се добре, що наші українські судовики за просте уря- джене аматорських театральних вистав були потягнені до відвічальности, уdstoювали ся наган, а на Грisha кільки то написало ся жа- лоб, доказуючи що нападає невинних людей в канцелярії та на улиці, сповняє кольсальні промахи в урядованю і все того лашило ся „гласом кошючого во пустині“. Жалооу пересилає ся до розслідження „начальніцтву“, щоби овісія кинути їх до коша а Грisha за- охотити до ще завзятійшого гуляня.

незвичайною елеганцією, прегарними сукня- ми і чудовими личками... Та жаль мені тих личок... Для кого они зівуть? Прецінь наші молодці з ними не зівуть родинного гніздо- ка... Не даром читаю мало не що дня в „Ді- лі“, що вінчане сего а сего Русина відбуде ся в тім а тім костелі... Не вмють наші Ру- синки самі кинути ся на груди мушкеті та кликати: „Jurku, ja bez siebie żyć nie mogę“. Не вмють... І пропадають наші Юрки і заво- дять в себе польську хату... О щаслива Русі! — кликну я з дир. Борковским... Щаслива своєю слабосильністю і безхарактерністю! Зівянуть гарні личка, пропаде майно, будуть наші дівчата виходити за мужа Поляків, Німців, Румунів, Чехів, лише не за Русинів, бо наші молодці в тяжкім часі, який переживає ваш нарід не вмють беречи свого і народного достоїнства...

Щоби не закінчити фейлетону слезами згадаю про баль, який недавно відбув ся в Америці. Кавалери прийшли на баль з мама- ми і засли крісла. Пани поприходили самі і вибирали паничів до танцю, а деякі з них пили „віску“, пиво, або і засли до карт. Сьвіт на виворіт!

У нас вже завязав ся рівнож комітет, який подібний баль думає уладити в найбли- ших мясницях!.. І буде у нас також на балю „Сьвіт на виворіт!“

Репортер **

Або чи на се оплачує ся судових диети- рів при повітовім суді в Ст. Самборі, щоби пр. так як Скворин в читальні Качковського міщан учили російської мови, московских пі- сень, право- і цареславія а підчас Шашкеви- чового обходу організували демонстрацію?

Перед кількома днями оден з доморо- слих, старосамбірських москалів, уповаючи на всемогутність свого покровителя Грisha, напав темним вечером з сокирою на безвинного хлопа Я. з Завадки тершівської, який вертаю- чи з торгу в Ст. Самбора, мав при собі 400 К. Проворний москалюшка рубнув хлопа со- кирикою добре по голові (день перед тим зро- бив він то саме одному хлопови з Лівни), перетяв кучму та скалічив голову. Однак той наробив крику, москалюшку зловили та віддали у руки жандармови, який відвів его до суду.

Та щож? москалюшка мав грати в ама- торскім російскім „спектаклі“, про тоє его випущено на волю, а ми маємо надію, що за его великий подвиг не спаде ему і волос з голови. За тото дїждемо ся того, що в корот- ким часі супокійний чоловік через московску зволоч, якою так пильно опікують ся наші повітові потентати, не буде міг перейти супо- кійно улицю аві в Ст. Самборі, аві в побли- зких селах.

Ми однакж тою дорогою просимо п. президента Червінського може би він вглянув в ті невідрадні відносини в ц. к. суді повіто- вім в Ст. Самборі та увільнив людність від правдивого терору та якоїсь дивної непевно- сти, котрої певно більше не стріє ся в ці- лій Галичині. Прецінь в суді кождий без рі- жниці повинен найти справедливість і правну охорону; а у нас? акти судові вказуть що иншого.

Допись з Белзчини.

В органі місячнім „Powściągliwość i pra- ca“ йно що помершого О. Бр. Маркевича, славного основника величавої бурї ремісничо-промислової в Місці Пястовім коло Кросна, поміщена статя польского сьвященника з West- Rutland VI., котра не то для Поляків але і для нас Русинів вельми інтересна. В статі під написю „Garstka smutnych wrażeń z oj- czystej ziemi“ (ч. 12. з грудня 1911 року) по- встунім з жаром і любовю превеликою для свого народу висказанім слові пише він ось що:

Земля наша рідна і красна і богата, хо- тятї нарід на неї трудячий і запопадливий, має вигляд збанкротованого господаря або торговельника, котрого лихварі торгають на всі сторони, попихаючи безнастанно до совер- шенної руїни. Надармо глядаеш за проявами правдивого щастя і веселого розположеня. Кудя оком глянеш, нагодити повсюди на нуж- ду: нужда в сіраку, нужда в жувані, нужда в контушу, нужда в одязі урядничім; всюда борба о ествоване, о землю, о працю, о приміщенє, о уряд, о аванс, о прерогативи. А серед тої борби розум теряє рівновагу, єдність розриває ся, жичливість надїє, віра в будучність при- непадає — сьезає дійсний патріотизм.

Нужда родить нужду — що же найсум- нійше, що серед тої нужди бачимо повсюду, легкодущність, жите над стан, годі протвер- зити ся, завсїгда ествують сі самі зносини в жидовою, як перед віками ествували.

А вжеж сі зносини се наше найбільше нещастє.

Нарід наш через довгі літа не бачив і не відчував сего проклону, яке несло ему зближенє з Жидом, він спав — темна ніч окружала его від коліски до гробу — а сі, що се бачили, не пробудили і не остерегли его. Не збороняли розпоювати его, лихвою гнобяти, гляділи байдужно, як сі зносини до- водили его до занепаду морального і мате- рияльного. Не вірили, що той сам проклін постичє колись і їх самих, що не захоронять від него аві високі достоїнства аві яснє вель- можні титули; що присвоїть собі їх землю, вирубає ліси, зруйнує задля прикраси палати з таким старанєм і коштом удержувані сади і огороди...

Не вірили — а ту ось що стало ся! Сиви колишніх пахтарів і пропінаторів стали властителями найкрасших земських по- сілостий і перворядних камяниць в більших і менших містах. Копальні, ф. брики, млини, тартаки, горальні, збіжжє всіли і склади дер- ева перейшли переважно під їх заряд. І сла- ветні „кружки рільничі“ і гостинниці хрести-

янські заосмотрюють ся в поживні середни- ки з млинів і складів жидівських.

Адвокати і лікарі, сивове Ізраїла, посели- ли ся по містах і містоточках, ба вжеж і в школах християнських нагодити на учителів і учительки жидівські. То вже дійсне банкрут- ство народу!

Жид то не Русин ні Поляк. Земля в руках жидівських не обділить ні одного ні дру- гого хлібом, як торговля і промисл остаючі від віків в тих самих руках не принесли їм ні щастя, ні добробиту. Хосен, який з неї роз- добули, пристане на завсїгда в руках ему ворожих і помандрує до банків заграничних.

Де є нині ті, що кілька літ тому нагро- мадили мільони з плодія землі нашої, з єї збіж, худоби і лісів? Пропивають в Парижі, Лондоні, Берліні і там роздумують над пов- ним повенолєнем краю, де темнота у долу, а каридостойна легкодущність у горі надїлили їх мільоновими богацтвами. (Ту вже примі- щена гарна наука для наших загорілих пан- польонів):

З сторони живля жидівского, грозить народови нашому більша небезпека, як сам Поділ Польщі. Поділ Польщі, се пожежа вел- личавого дому, котрий може відбудовати час і труд постоянный. Перехід капіталів і землі в чужі руки, та підкопанє основ народного ествованя, то засуд, котрий надїляє народ до- лею гельотів!

Лиш на тім ще не конєць. Жид — як каже оден з польских письменників — може бути чесний як одинця, лиш загал се пе- реважно живло деструктивне — его боять ся всі народи. Всяким злочином, аві тільки по- платний був, він радо заонікує ся і радо его розповсюдноє. Пиянство має в нім головного покровителя, лихва своего батька, рознуста щирого друга, обманство знаменитого заступ- ника, социалїзм атамана, анархїзм основателя, масонерия мистця.

А вжеж всяка нечесть явдотить руїну не то на одинця, але і на родини, на край, на народ. Тисячий ліцитацій, які довершено на менших і більших посїлостях земских — Жид був початком і кінцем. Початком, бо мов наук обмотав сьвершу і обезсилів свою жертву пиянством або лихвою, а потім при помочи екекаторів і судів пожерав его майно, его рілю, его загороду.

Не зважаючи на се, що висше сказано, так хлоп як пан, робітник і урядник охотно удержують зносини з Жидами і нині: купу- ють у Жидів, шють у Жидів, позичають у Жидів, дають застави Жидам, продають Жи- дови, а вжеж і дійшло до того, що голосують при виборах до парламенту на Жида, хотятї знають з гори, що ніколи не стане в обороні народних інтересів а тим більше християнсько- католицких, і се нехибно найсумнійша сто- рона житєвих відносин на землі нашої рідній. Вельми сумно впливає се на чоловіка, коли бачить, що земля его прадїдна теряє характер християнський. Жид теперішній се вже не той Жид, що був лшениий всякої закон- ної оішки, що не посьміє придбати собі зем- ску посїлість, що не мав школи, не мав інте- лігенції, не мав пошановку, — волочив ся по селах і купував шматі, лєв і цибулю. Жид нинішній не то що посів все, ще в додатку посєгає по душу твою. Вжеж не дармо по- трудив ся він в тім напрямі, се доказують свобідноумні ліги і неподабтий страйк на ягайлонськім університеті минувшої зими.

Не много вже не достає, а стануть до- магати ся, щоби рідну землю почтати новим іменем польско-жидівским.

Найже би хотятї поза тим всім добачити було можна в нашої суспільности силу від- порну, згоду примірну і взаїмну жичливість, більшу любов до землі як до грошей, більшу любов до праці як до дармованя, до переси- джуваня по казинах, каварнях, театрах і т. д., більше дбайливости о правду і справедливість як о богацтво, більше чистого і чесного житя як спаченої науки, більше діл, як формально- стий, більше милосердя, як пустих фраз патріотизму, більше розуму, як гордості, біль- ше надїі на Бога, як на свої слабї сили або на яке там крутіїство, — то ми могли би що найменше надїятися, ще четверта сила заборча вже не успіє наперед посунути ся.

Але дарма. Часом спалахне живійший огонь житя, охоти і бажань, часом появлять ся на наших небосклоні спаятельні думки, благородні напрями, гарні надїі, лиш на хви- лину, мов по лискавці, темнота ослоноє ще більше захмарене небо — і суспільність при супроводі нічних гулянок веселить ся дальше,

пе дальше, сквернить ся дальше, поборує ся, веде жите виставне і безцільне і торочить дальше золотї мрії.

Горе тому, хто в просонку уганяє за мо- тиллями по луці, коли хату его, в котрій спить, полумя обгорнуло.

Дай Боже, аві єї слова щирого народо- любця, котрий підписав ся буквами Ks. W. M., найшли радий послух у павів Глобінських і Ценьских. Лише судячи по тім всім, що у нас діє ся, приходять ся на жаль сказати: „се глась воспїючого въ пустині“.

O. K. C.

„Мешканя народних учителів“.

(Дальше).

III.

„Ze względów służbowych“ перенесено мене до Л. (за що коштів перенесеня мені не в и п л а ч е н о!) де я — (вже по квали- фікації тепер) — мав школу з кухнею, одно- ю комнаткою і клясою. Комнатка була така вузьонька, що я з своїм ліжком і столком замешкав в кухні, а жінка лєдві помістила ся в „покою!“ Коли нас Господь поблагосло- вив дитинкою, жінка перенєсла ся до кухні, бо не було де коліски поставити! — Школа була куплена від жида, де він мав перше шинок — (отже знов коршма!) ліплєна з гли- ни, крита соломяною стріхою, — мала щось 70 літ, була сточена і подїравлена мишами і щурами! В зимі було таке страшенне зимно, що в ночи н а к у х о н ц і (!) молоко для ди- тини замерзло; о воді вже й не згадує! — „Кляса“ лєдві помістила в собі сім двоетро- вих лавок, в котрих щоденно містила ся 176 діттих (правильно учащаючих), котрі я учив сам. Який воздух був в „клясі“ при такій ті- сноті, най кождий сам собі передставить. А що надїі на будову нової школи не було, тре- ба було оглянути ся за иншою посадою, бо моя жінка зачала чогось то покашлювати, ді- ставала часто горячки, дитинка виглядала страшно блїда, а мої легкі починали чогось „сопити!“

IV.

Дістав я отже по році „раюваня“ в Л. посаду в У., де була доволі гарна й простора школа, сьвіжив відгірський воздух, та лише біда, що в школі страшно розпановив ся — гриб! — Правда, школа гарна, деревляна, кри- та бляхою, простора — так щож з сего? — Гриб видавав такий сопух, що аж душило від нього. Але я якось і ту „привик“ й до сего сопуху, та „не привикла“ моя жінка! — Хо- тятї громада — що треба признати — ста- равно й пильно реставрувала школу, викида- ла цілі стїни знищені грибом, а давала мур, смарувала нафтою, давала сухий підсип під підлогу, нічо не помогло, сопух лишив ся, во- здух був гнилий дальше, студїнь панувала невиносима, опалити було годі, жінка моя пе- рестудилась в друге, дістала знов запалєня легких, в слїд за тим „гальопові сухоти“ і... по півтора року в тій школі, розпрачала ся з сьвітом! — В сїй школі в У. перебув я вже 2 роки, зорганїзував 2-класову школу, а ко- ли отворено надєтатову, мене перенєсно до Р., бо на мою двокласівку прийшов товариш жонатий з товаришкою.

V.

В Р. мав я вже школу новісїньку, гарну, здорову, простору, без миший, щурів і тхо- рів, але за те так страшенно студєну, що я з дитиною туй, туй не заковяз! Громада се- ред зимї була приневолена давати подвійну підлогу, щоби виратувати від смерти заморо- женя мене й дитину. Гадав я, що бодай ту віддихну вже довше, та поратую свої легкі, але — де там! По році мого панованя в Р. перенєсно мене на дотеперішну мою посаду, де я є вже від 5 літ.

VI.

Тут я є вже сталий, бо був приневоле- ний стабілізувати ся, шкода мені було літ служби. Де я ні був, усюди подавав ся на сталу посаду, але чомусь мене ніде не стабі- лізовано, аж доперва по 21 подано застабілі- зовано мене тут, де й пропадаю, та живцем гнию в моїй „стайни-палаті!“

Школа моя, се ліпанка 64-літня, покри- та гнилою, діравою стріхою, перероблена а пра- старої „дяківки“. Стоїть „на горбі, під гор- бом“. Нім добудеш ся до сїний з дороги, тре-

ба мені кілька разів відпочивати, бо я не го-ден вже видрapati ся. Від сторони північної зносить ся високий горбок, з якого вода пі-сля зливи, або снігу уся спливає під хату, а що північна стіна з сеї причини цілком вогнила і запала ся, проте дуже часто вода переливає ся скрізь вікно до середини, бо вікно вже над саміснькою землею! Стіни роз-валюють ся раз враз, з стелі паде ліплене ці-лими плахтами і я, та мої діти дістали уже кілька разів гаразд по аболії від ревмати-зму голови! Ціла буда стоїть перехилена до півночі, леда хвиля може „накритає горі но-гами“, та поубивати нас усіх в хаті. В році 1909 ціла північна стіна завалила ся, в часі науки, до кляси, та лише чудом вдало ся ви-ратувати школярів від неминучої смерті. В ці-лім будинку страшений гриб, вогність і гниль, звиною капає з стін і стелі, так, що треба па-расоль носити над головою в хаті, щоб не змокнути. Підлоги в сінях і кухні нема, а в комнаті підлога так зігнула і покривлена, що треба вперед вучити би ходити по ній, щоб не поломити ніг! Усі річі, шматє, одіж зацвили і погнили, навіть солома в сінниках в постелі зігнула від вогкості. Зимою студінь невиносима. І в такій „палаті“ мешкаю я вже 5 літ з жінкою і дітьми, та за се „помешканє“, котрого мені завидують панове від зелених столів, плачу річно 200 К! котрі мені все при-числюють яко „дохід“ при особисто-доходо-вім податку! — І чи не є се найбільшим гду-зованєм з кожного учителя, що має такі „до-ходи“? — Я давніше чоловік здоровий і силь-ний, винька — мямо молодих ще літ — ви-глядаю неначе старець. А „доходи“ мої: рев-матизм в ногах і руках (виглядають від спух-нення неначе колоди) ревматизм і вічний біль голови, заатаковані легкі, безнастанні виспи-чки, виприски і чираки по цілому тілі як у мене, так і в жінки (тепершня моя жінка у-чителька також), як і у дітей! І Господь ми-лосерний знає, чи я коли дочекаю ся крас-шої хати, котра вжеби здала ся дуже для мене. Так щож? Подаш ся на яку иншу по-саду, так по рокови дісташ „zawiadomienie“, що „posadę, o którą pan kompetował, nada-но komu innemu!“ — От шкода лише 2 К на поданє, бо здаєть ся, що вже „така тобі до-ля судила ся, щоби же за життя зігнати!“ — А я-б мав же охоту жити, а „здаєть ся мені“ що й мої діти також?!..

(Дальше буде).

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставрациях, каварнях, торговлях і приведу-вати нам нових передилатників в кругах сво-іх знакомих.

Політичний огляд.

Заграниця.

Італійско-турецка війна. Турецкий міністер війни передав днівникам депешу коменданта Бенґгазі, яка доносить, що Італійці в часі ві-чних битв в днях 25., 26. і 27. січня поне-сли страшний погром. Через сі 3 вночі атакували Турки і Араби сильно італій-ські становища. По італійській стороні полягло поверх 1.300 жовніврів. Менше більше на 40 шалюпах перевезено мерців на воєнні кораблі. Місто є переповнене ранними. Деякі італійські компанії в пень витяті. Турки і Араби мали лише 28 вбитих і 89 ранених.

Міністер одержав ще й другу урядову вість, що Італійці бомбардували перед трома днями місто Конфуду над Червоном морем. Знищили касарні, конак, квантану і часть міста. З мешканців міста ніхто не згинув. Славний арабський ворохобник Саїд Ід-іс за-явив Італійцям, що хоче помогти їм в борбі з Турками, тому дали ему Італійці десять оружья, однак племена, що доси стояли за Ідрісом, відразу звернули ся проти него.

Цікаву, але мало імовірну вість прино-сить з Царгороду льондонська „Daily Chroni-сle“, іменно, що Італія повідомила великодер-жави, що на случай, як Туреччина не про-лявить нахилу до заключеня мира, мусіла би розширити поле борби і спрямити воєнні опе-рації на Царгород. Супроти того мала розпо-

рядити Порта замкненє італійських банків і асекураційних товариств на турецкій області. З приїздом ген. Канева до Риму повяза-но всілякі здогади. Після римських днівників ген Канева прибув до Риму, щоби одержати нові інструкції що до поділу війскових коменд в Триполітанії і Киринайці. Іменно зєдвинені тепер коменди в одній руді будуть розділені, окремих буде комендант операції армії в Ки-ринайці, окремих в Триполітанії. Генерал Ка-нева й на дальше полашать ся начальником цивільних властей в Киринайці і Триполі-танії.

Положенє в Китаю. Ворохобники зажадали від Юаншкая, щоби прибув до Нанкіну для заключеня остаточного договору. Видно, що підозрівають его о намір витвореня условин для повороту монархічної форми правління, коли буде зреалізована позичка, лад приверне-ний, а республіканська армія розвяже ся. Бо-гато впливових Китайців є думки, що Китай втратив війшну Монголію. Також обавляють ся, що Далій Яма забажає відискати неза-висимість Табету, а Яуанія займе полудневу Манджурию.

Ворохобники начали вчера в 12 армат острілювати крівоість Кальшнг. Місто стоїть в огні. Повішено 23 офіцирів за удержуванє таймих зносин з ворохобниками.

НОВИНИ.

— **Календар.** В неділю: руско-кат.: Ігнатия; римо-кат.: Модеста. — В понеділок: руско-кат.: Трои Святых; римо-кат.: Аґати пання.

— **Голодівка в духовній семінарії.** Хоть про голодівку в львівській духовній семі-нарії ми знали ще вчера, то однак уважали его чисто внутрішньою справою і не подавали про него ніяких висток. Скоро однак справа стала голосною, пишемо про неї кілька сли-вєць. Як відомо, за російські гроші ширить ся тепер в Галичині православна пропаганда. Та бор „істинно-русских“ має тепер невичерпанє обильне жерело доходів, яким з одної сторо-ни сильно обловлюють ся „істинно-русские“ менери, з другої деморалізують ся нарід. На-жаль, як виказують події на Лемківщині, ка-толицьке „істинно-русское“ духовенство не мало причинило ся до ширеня православя. Оно крило дійсний стан річі, одурювало свої духовні власти, а своєю політичною пропаган-дою витворило добі серед народа ошвіту, що то „вшитко єдно“, чи духовний провід над ним веде „православний“, чи таки ваш „и-стинно-русский“ католицький „батьошка“. Со-ромні спілки „істинно-русских“ священників з Дудикевичем виказали, що у них ані за ві-рою, ані за привязанєм до католицької Цер-кви, ані за етикою шукати не можна. Отсей стан річий в підкладом, на яким розвинула ся голодівка 205 питомців духовної семінарії, як зажадали усуненя 11 питомців москвофілів, Голодівка трєвала два дні і в тім часі 5 пи-томців омлило з голоду і ослабленя. Завдя-ки тактові ректорату і послухови питомців голодівка вчера о год. 10. вечером скінчила ся. Події в духовній семінарії не можемо на-звати щасливою і ми зневолені перед нею на будуче питомців перестерєча та звернути увагу, щоби не послуховали ся супротив своїх товаришів такими середниками, як „істинно-русские“ „батьошки“ на Лемківщині супротив священників-Українців, яких они бойкотують, тероризують та нишком радють, що в їх па-рохіях з рамени їх „парти“ ширить ся право-славе. Виравді вічний кандидат на професора університета, що ескамотує чужі праці і ви-дає від своїм іменем, о. др. Дорожницький не уміє (?) зрозуміти сумної прояви ширеня пра-вославя на Лемківщині в парохіях священни-ків Українців, але се не наша вина. А неба-вом відчують також „істинно-русские“ „батьо-шки“ на власній скрі висліди свого безголовля.

— **Зміна віроісповідань у Львові.** В грудні м. р. перейшло у Львові з греко-кат. обряду на римо-кат. 16 осіб, між ними 11 мужчин і 5 жєнщин. Римо-кат. обряд на протестан-тизм змінили 2 мужчиня. Крім того рим.-кат. прийняли 2 жида і 1 безвіроісповідний.

— **„Народний здобуток“.** Пос. др. Кирило

Трильовский одержав від міністерства продо-вженє концесії на будову залізницї на слїду-ючий рік. Доси не міг пан посол добити тор-гу з жидами в справі продажи концесії.

— **„Истинно-русская“ безличність.** „Прикар-патская Русь“ (ч. 687) доносить, що коли на похоронах о. д-ра Йосифа Делькевича почав промовляти студент університета, Роман Кенс, питомці дух. семінарії відійшли з цвинтара. Забула лише „Прикарпатская Русь“ додати, що господин Кенс промовляв таким страш-ним „язичієм“, ніби то на „русскомъ литера-турномъ языкѣ“, що уші боліли і що „юно-ша“ на нашій землі хотів уладити „істинно-русскую“ демонстрацію. А безличністю є, жадати, щоби питомці брали хотьби навіть па-сивну участь в подібній демонстрації. Дода-мо, що господин Кенс, ученик Гецева є „па-лочником“, який побив посла д-ра Глібовиц-кого і за се стане перед карним судом у Львові дня 1. марца.

— **Повінь в Іспанії.** Катастрофа повени в мі-сті Севілі прибрала величезні розміри. Насе-ленє працює пильно над будовою гатий і заборів, щоби повздержати филі. Ріки заліяли шода і села в цілій провінції. Населенє тер-пить нужду; 15.000 робитників є без праці. В селі Альгова потонула лодка, з якої розділю-вано поживу; 3 особи втопились. Злива, наче в часі потопу, трєває дальше. Король в това-ристві предсідника кабінету удає ся до Се-вілі.

— **Трагічна проба винаходу.** З Парижа доно-сять: Краєць Райхель, котрий хотів сирю-бувати свою нововинайдену охоронну одєжу призначену для летунів, скочив оноді в тій одєжї з першої платформи вежі Айфля. При-лад однак не функціонував належито і Рай-хельт зловив собі хребет і обі ноги і помер на місці. Поліція дозволила ему робити про-бу лише з лялькою, а також приятелі від-раджували ему наражати ся на небезпекє з огляду на сильний вітер. Винахідник однак так вірив в досконалість свого приладу, що на се все не звертав уваги. Родана Райхель та мешкає, здає ся, у Відні.

— **Новий хідник заведено** недавно в одній льондонській дільниці. Хідник сей складає-ся зі звичайного попелу і перепаленого ву-гла (жужлі), котрий меле ся в спеціально приладжених до сего млинах на порошок, відтак огріває ся его до 200° Ц і мішає ся з розваленим т. зв. „трінїад-асфальтом“. З сеї маси виробляє ся в відповідній прасї це-голки, які крім великої тривкості визнача-ють ся ще двома прикметами, а іменно не-звичайною гнучкістю, як також тим, що навіть при найбільшій зливі хідник сей не є ховкий.

— **Політична крадіж.** З Лондона доносять що з експресового поїзда Рим-Берлія украде-но одному дипломаті німецькому з подорож-ної торби важкі тайні документи політичні. Дипломат замітив крадіж ще в границях Швайцарії. Сейчас здержано поїзд і зарядже-но як найточніший пошукування, однак без ні-якого уєшху. Крадіж ся має політичний під-клад, а доковав єі якийсь тайний агент.

— **Сто двацять вісім тисяч франків за оден лист.** Петро Морґан заплатив за власноручно написаний лист Лютра з р. 1521, який встав-лено на прилюдну ліцїтацію, 128.000 фран-ків. Того певно не сподївав ся сам Лютер, щоби его лист коштував колись таку байо-нську суму, а д. Морґан не знав певно, що з грішми зробити, а хотів їх конечно видати, і тому купив то, що навинуло ся.

Оповіді.

— **В четверту річницю похоронів бл. п. Ана-теля Вахнянина** відбуде ся заупокійна ти х а сл у ж б а Б о ж а в церкві дух. Семінарії у вторник, дня 13. лютого о год. 9. рано.

— **З залізниц.** Дня 13. с. м. о 9. год. від-буде сєб в маґазинах товарних стації Самбір прилюдна ліцїтація невідобраних товарів, як вино, горівка, залізо, скло, скіра, машини до шата і рільничі, товари блаватні, убранє, поро-жні бочки і т. п.

— **Поправка печатної похибки.** У вчерашнім числі 32. „Руслана“ на стор 4-ій, „До перепис-ки П. Куліша“ в чєскім листі має підпис за-місць „А. Pateral“ звучати „А. Patera“.

Наука, умілість і письменство.

— **Др. Богдан Барвінський.** В справі підруч-ника рідної історії для І. класи середних шкіл. Написав . . . Львів 1911. Накладом автора. З друкарні В. А. Шийковського. Мале 8-о, стор 79. Ціна 50 сот.

Се відбитка статей, печатаних минаючого року в „Руслані“. Містить она критику поль-ського підручника рідної історії Геберт в (ст. 1—50), а в то критик у руского під-ручника рідної історії (ст. 51—70) і в до-датку критику уступів в рускої історії в під-ручнику австрійської історії в звязи з все-світньою історією д-ра Кротоского (ст 71—79). Ся критика польських шкільних під-ручників викликала була живе зацікавленє серед нашої суспільности і повинна вплинути на зворот в научаню рускої історії в поль-ських середних школах, як підручник автора для руских середних шкіл становить зворот в научаню рідної історії в наших школах. При-тій нагоді годі поминути відзвє п. Вол. О' Димиря в статі „Наше літературно-научо-ве житє в 1911 році“ (Діло 1912, ч. 3):

„Не можна обійти й другої популяриза-ції, а саме підручника до української історії д-ра Б. Барвінського, не можна хоч би вже з того згляду, що сей підручник ді-став апробату Кравної Ради шкільної і може уживати ся при науці рідної історії. І хоч сей підручник, як кажуть ті, що вже кори-стали з нього, і являєть ся за трудним, проте з приємністю треба ствердити, що віль-ний він від сервілізму і „кравого“, чи просто польського погляду на нашу історію, як то було в усіх давніших підручниках, уживаних по наших школах в Галичині.“

Више згадану критику д-ра Б. Барвін-ського набувати можна в Книгарні Н. Тов. ім. Шевченка, Ринок 10.

— **З руского театру.** „Міра Ефрос“, об-раз з життя Жидів зі співами і танцями в 5 діях Якова Гордіна. „Міра Ефрос“ се зображенє семейного побуту Жидів, автор кладе немов перед очя видіць поодинокі картини як всі-ле, змаганє молодих загарбати все майно в свої руки, опір старої тещі, боротьбу двох сьвітоглядів батьків і дітей. А се ви гликало конечно потребу вивести на сцену за багато осіб. Сама техніка твору полшає також дуже багато до бажаня; психічне умотивованє не всюда, довгі монологі, котрих більший артист уникав би, нудять і не в силі вдержати видня на висоті, раз осягненого настрою, противно замість степенувати ся, він упадає.

Наші артисти грали середно. П. Левицка (М. Ефрос) та п. Марольд (Махме) не всюда удержались на одностайній висоті артизму, а-ле загално їх ролі випали добре. П. Осипови-чева (Хане Двоїра) та п. Юрчак (Нухем) зби-рали як звичайно оплески признаня; переся-да у п. Юрчака була досить замітна. З при-знанєм належить висказати ся про гру п. Руб-чакової (Шайнделе), п. Петровича (Йосель), п. Бучми (Саломон) та п. Пилипенко (Мойсей).

Промежутки між діями були дуже кор-откі, декорації старанні. Але кірсла сьвітили пустокою. Б-к.

Галицький сойм.

У відповідь на заяви д-ра К. Левицкого і д-ра Короля промовив, як ми вже вчера коротко зазначили, предсідник польського ко-ла, др. Біліньский. Ствердив він, що не лише Русия жадають виборчої реформи, які мо-жуть на вій лише щось висказати, але також ті (зн. Поляки), що мусять на ній щось втра-тити.

Обі сторони ведуть переговори на осно-вах куріяльної системи. Становище Русинів є багато лекше, бо они в переговорах „partio militans“, скорше можуть означити свої до-маганя, бо їх не багато. Натомість Поляки, як „beati possidentes“, що мають децю усту-пати із своїх прав, находять ся в труднім по-ложеню, тим труднішим, що польське пред-ставництво складає ся з численних гуртів. Се привело Поляків просити намісника о по-середництво. Місія посередництва є звичайно

Що робимо нині вечером?

Часто чуємо в часі мясниць се питанє Вілновів проста. За-купити грамофон сьвітової марки ПИШУЧИЙ АНГЕЛИК який перевищає що до якості всі інші подібні вироби. Шумні реклами конкуренційних фірм завели вже неодного, бо дістав за дорогі гроші лихий товар.

Одинокий склад грамофонів і плит з пишучим ангеликом у

Йосифа Векслера

у Львові ул. Сикстуска ч. 2, ч. тел. 1560.

В Кракові, ул. Фльорьянська ч. 25.

Філія в Кракові, ул. Гродзка 71.

Ті грамофони є примінені до новочасної техніки і всіх здобутків на тій області, про що кожний може пересвідчити ся. — Демон-страція без примусу купна. Цїники даром і francs. — Концерто-вий грамофон разом з 5 плитами с. є 10 знятє коштує 50 К. Вся-кі плити, крім марки „Ангелик“ і „Зонофон“, куштуєть по 2 К.

Перерібки патєфонів на грамофони ангеликові.

невдячна, бо робить ся заміти з одної сторони, що за мало дає ся, з другої знова, що за гогато жертвує ся. А що в переговорах брав участь також Ексц. Епископ Чехович, то здавало ся, що порозумінє є близьке довершенє.

П. Білінський дивує ся, що Русини зірвали переговори, бо ходило вже лише о дві спірні точки: справу проценту і системи обезпеченя мандатів. П. Білінський хоче бачити велику уступчивість по польській стороні. Польські сторонники, що станули були мінувшого року при тримандатовості, тепер порішили навіть ухвалу, щоби краєвий виділ як найскорше представив точні дані що до кожної з чотирох систем (3 мандат, 2 манд., 1-мандатова з катастром і без катастру).

Що до проценту руских послів, то число 26 1/4 є найважнійшою справою, бо є в законі і сей процент руского представництва видвигнув Русинів в парламенті на поважний чинник.

В Відні тішили ся із зближеня обох сторін і великим та непростимим гріхом являє ся зрівнє переговорів. Та Поляки є той думки, що до порозуміня таки прийде.

Тепер забрав голос намісник др. Божинський і заявив, що брав надто живу участь в переговорах обох сторін, щоби в такій хвилі, як теперішня не сказати свого слова. Передовсім стверджує, що переговори протягом мінувшої сесії вели ся без віякої пресиї із внї чи також з гори. Становище правительства в сій справі мав бесідник нагоду означити. Отже правительтво не предкладає начерку виборчого закона з своєї сторони правительтво вичікує, що польські і рускі сторонники порозуміють ся із собою що до загальних основ реформи і лише тоді внесло би власний начерк, коли би таке порозумінє наступило, а сторонники візвали правительтво, або дали єму лише відчуті своє бажанє в тім напрямі. Однак бесідник виявив із своєї сторони готовість співділяти в сій справі в міру сил.

Нагоду до співділяна дали намісникові председники клубів, виявивши бажанє, щоби він підняв ся ролі посередника. Бесідник з великою охотою підняв ся ролі посередника, хоч знав, яка се велика і невдячна праця і що посередник є наражений на найрйжнійші заміти, як з одної так також другої сторони, що й стало ся.

Намісник брав участь в засіданях председників клубів і відіє вражінє, що можливе є зближенє. І одна і друга сторона формулували свої домаганя. Поляки ставляли справу на ширшу міру, бо ходило їм не лише о діло виборчої реформи, але й о сотворенє основ до розв'язки польско-руского спору взагалі.

Се, що бесідник сформулював в т. зв. „проекті намісника“, не відносило ся взагалі до цілої виборчої реформи, але обмежувало ся до точок найбільше спірних, в яких роля посередника була передовсім вказана і коначна.

На думку бесідника справа постушила значно вперед, головно прийшло до порозуміня в справі міської курії, а в сільській курії дійшло до сего, що сирва має бути розібрана без упередженя і мають бути вібрані статистичні дані, а також зачеркненє виборчих округів, а в кождім окрузі має бути поданий его характер з оглядом на статистичні дані. Бесідник є того пересвідченя, що такі діїде до порозуміня і то при его участі.

П. Скварко заявив, що поставлено два ультіматі і доки ріжниця не буде вирівнана, про дальші переговори не може бути бесіди. Що до слів намісника, то бесідник мусить означити, що не стояв він на становищі посередника, лише станув на чисто польським становищі. Русини жадали 30 прц., Поляки давали 26 1/4 прц., отже посередник повинен був пропонувати 28 прц.

Коли маршалок по сих промовах приступив до дневного порядку зачала ся пекольна музика обструкціоністів, попереджена окликамі Т. Старуха: „Нема дневного порядку! Виборча реформа на стил!“

Серед пекольної музики вачало ся бичованє дневного порядку. Референти оден по другім виходили на трибуну, говорили щось до уха стенографови, почім підносили ся руки на знак, що щось прийнято. Нагло по якімсь часі, коли реферував п. Саре, музика замовкла. Посол Т. Старух виголосив при тишині цілу бесіду, в якій відсилав цілий сойм „на

польованє“ аж до опрацюваня виборчої реформи. Маршалок візвав референтів, щоби реферували дальше, „бо посол Старух в соймї не ествує. В сей спосіб було в соймї через кілька хвиль аж двоє бесідників. Голос Старуха лунав „під небеса“, а закінчив він свою бесіду словами: „Ви собі там маршалком, а я ту!“

Опісля знова заграла музика, яку перервав інцидент при рефераті п. Коритовского о позичку для міста Львова в сумі 6,000.000 К. Коли лише п. Коритовский війшов на трибуну, кинули ся до него п. Кивелюк, Макух і Петрушевич і було би прийшло до кулачної розправи, наколи би польські послї не загородили дорогу до п. Коритовского, а маршалок не замкнув засіданя, визначуючи слідуюче на второк 13. с. м.

Краєвий бюджет на 1912. р.

Бюджетова комісія ухвалила вже цілий бюджет на 1912. р., підвишаючи в деяких рубриках суми, преліміновані кр. виділом.

У видатках представляють ся сі надвижки поодиноких рубрик в сей спосіб: Для заряду комісія предкладає о 7.600 К більше від прелімінаря кр. виділу; на справі гігієни більше о 2.540 К; на добродійність о 4.100 К; просвіту і науку о 2,641.700 К (головно з причини дорожняного додатку для учителів); історичні пам'ятники о 7.400 К; рільництво о 168.600 К; промисл і ремесло о 44.400 К; краєві довги о 10.037 К; емеритури, заосмотреня і т. д. о 12.350 К; ріжні о 6.000 К більше від прелімінаря кр. виділу.

Сума видатків є більша о 2,904.727 К, чим предвиджував краєв. виділ, і виносить 70,949,663 К.

В доходах підвишшла комісія рубрику: водні дороги і меліорації о 12.590 К. Всі прочі рубрики видатків і доходів ухвалила бюджетова комісія згідно в прелімінарем краєв. виділу.

Сума приходів разом з додатками до податків виносить 65,075.339 К і є менша від прелімінаря кр. виділу о 3,034.410 К з сїї причини, що кр. виділ предклавав підвишку краєвих додатків до податків о 11 прц., з чого було би покрито ся цілий недобір і ще оставала надвижка 65.322 К, коли тимчасом комісія при задержаню дотеперішної висоти краєвих додатків, ухвалила покрити решту бюджет. недобору в загальній сумі 5.873.815 К емісійною позичкою.

Видатність 1 сотка приняла будж. комісія згідно з кр. виділом на 277.000 К.

На основі ухвали комісії має побирати ся покритє бюджетового недобору в 1912. р. додаток до державних податків безпосередних, а іменно:

а) додаток по державного податку ґрунтового, домово-чиршового, домово-клясового і 5 прц. податку від домів вільних від чиршового податку по 83 сот. від кожної корони приписаних належностей тих податків;

б) додаток до державних безпосередних податків особистих, з виймкою особисто-доходоного податку по 89 сот. від кожної корони цілої приписаної належності тих податків.

Оподатковані в м. Кракові та в повітах краківській і хшанівській на основі закона з дня 31. липця 1894 в справі пільг з причини конверсії індемнізованого довгу, мають сплачувати при податках до а) по 78 сот. при податках до б) по 84 сот. від кожної корони приписаної належності тих податків.

Телеграми

з дня 10. лютого.

Прага. „Nar. Listy“ доносить, що стан здоровля міністра заграи. сирав ґр. Еренталє знова погіршив ся. Недужий лише з трудом може ходати, а недостача руху дуже відемно впливає на цілий его стан здоровля.

Ст. Антоніо. (ТКБ). Правительтво Зедієних Держав громадять 100.000 війска в станї Техас з огляду на розрухи в мексиканській республіці.

Бігород. (ТКБ). Король Петро підписав вчера вечером указ, яким знова покликуює до урядованя кабінет Мільовановича в незмінєнім складі. Тим чином міністерське пересилєнє можна уважати за поладнанє.

Першорядна ПИСАННЯ ШКОЛА на МАШИНІ
Хорберт Ерліх Львів, площа Смольки 4.
Склад машин до писаня і американських уладжень бюрових. (50)

Галєа okazjiна Doroteum у Львові
лише при ул. Ліндоґо 6 (бічна Коперника)
продає з вільної руки без ліцитації

вживані і нові меблі, що походять із спадщинових, конкурсних мас, з ліцитацій і з приватних домів чи то з гугчини повдовіня, перенесеня, виїзду, або інших родинних відносин. Тепер є такі предмети дешево до набути: 2 фортешні, кілька ідалень, снальні і салони, бюрові й канцелярийні уладженя, уладженя мужеских покоїв кавалерських, шафи на книжки, бюрка, бібліотеки, крісла, кресенси, столи, отоманні, софи, канапи, зеркала, лямки, годинники, перські і інші дивани, портіери, тивери, образи, мідорити: старинности, мебляки, порцеляни, огнетревалє каси, машини до писаня, машини до шитя, мосяжні меблі, залізни, бляшани, як і загально усякі бюрові уладженя по дуже низких, аж до здивованя цінах.
ЗАМІТКА. Відпродуючим свої домові уладженя платимо найсоліднійші ціни, полаг джуємо заміни, виміни та перехованя „ДОРТЕУМ, ЛЬВІВ, ул. ЛІНДОґО 6 (бічна Коперника). Порозумінє з провинцією листово.

ДО АМЕРИКИ КАНАДИ
найліпше перевозить

Лінія Кунарда
у ЛЬВОВІ ул. Городецька 99.

Ціна переправи кораблем 220 корон за дорослі особи разом з поголовним податком, а 120 К за діти понизше 12 літ з погол. подат.

Уважайте на ч. 99.
ВІДІЗД З ПОРТІВ:
Франконія з Реки (Фюме) 14. лютого.
Ультонія з Реки 21. лютого.
Лянонія з Реки 2. марца.
З ЛІВЕРПОЛЮ:
Найскорші і найвеличавійші пароходи на світі:
Люзітанія, дня, 17/2, 9/3, 30/3, 27/4, 18/5.
Мавританія, 2/3, 2/3, 13/4, 11/5 1912.

Розклад їзди залізниць у Львові.

Відїзд з Головного двірця до: Приїзд на Головний дворець з:

рано	перед пол.	по пол.	вечер	вночі		рано	перед пол.	по пол.	вечер	вночі
3:40	8:22*	2:45*	7:00*	11:1	Кочова	5:50	9:00*	—	5:48	9:50
—	8:45	6:05	7:30	12:35*	Кочова	7:30	10:15	1:30*	8:25*	2:22*
—	—	5:46	—	—	Мшани	—	—	—	7:15	—
—	—	3:50	—	—	Раше а	—	—	1:10	5:40	—
6:15	10:40	2:18*	8:46	11:13	Підволочиск	7:20	11:55	2:10*	—	10:30
—	—	2:35	8:38*	—	Красного	—	8:08*	—	10:10	—
6:00	9:15*	2:20*	—	10:48	Чевнівцїв	8:05	—	2:05*	—	9:34
—	9:37	—	—	2:50*	Чернівцїв	—	—	5:52	6:26*	12:05
—	—	3:05	—	—	Сваїславова	—	10:25	—	—	—
—	—	—	6:29	—	Коломї	5:45	—	—	—	—
6:00	—	1:45	6:50	11:25	Стоя	7:28	11:40	6:45	—	11:00
7:30	—	1:45	6:50	—	Лавочного	7:28	11:40	4:25	—	11:00
6:35	9:05	3:40	—	10:40	Самбора	8:00	9:58	1:40	9:00	—
6:35	—	2:28	7:49	11:35*	Рава р. Брухович	7:33	—	1:26	8:00	—
6:06	7:22	—	—	11:35*	Брухович	—	—	—	—	—
8:20	—	—	—	6:00	Яворова, Янова	8:15	—	4:30	—	—
8:18	—	—	6:16	—	Підгаїцїв	—	11:15	—	10:20	—
5:58	—	—	6:16	—	Винник	—	11:15	—	10:20	12:16*
6:50	—	2:50	—	—	Стоянова	—	10:04	—	6:30	—

Відїзд з Підзамча до: Приїзд на Підзамчє з:

6:30	11:01	2:33	9:09	11:33	Лавочного	7:01	11:3	1:55*	—	10:13
—	—	2:52	8:51*	—	Красного	—	7:49*	—	5:16	—
6:12	—	—	6:30	—	Підгаїцїв	—	10:5*	—	8:52	—
6:12	—	1:30	6:30	10:40*	Винник	7:26	10:5	6:24	9:57	12:00*
8:12	—	—	5:38	—	Стоянова	9:42	—	6:11	9:57	—

Відїзд з Личакова до: Приїзд на Личаків з:

6:31	—	—	6:51	—	Підгаїцїв	7:08	10:36	6:06	9:36	—
6:31	—	1:49	6:51	—	Винник	—	10:36	—	9:36	11:43

* поспівний поїзд. поїзд поки що не їдять. Є лише в неділі, К в суботи і неділі.

Ол. Галичанка.
Вражіня з гороги.
Море. З одеських спогадів. Паролавром з Одеси до Ялти. В Ялті та її околиці. З Києва. На Тарасовій могилі. З Кам'янця Подільского. Тівольські каскади. Перший вечір в Венеції. Сан-Ремо, Італійський карнавал. По Рівері. Вражіня з Монака. Карнавал в Ніпці.
Дістати можна в друкарні Ів. Айхельбергера, Львів Ринок ч. 10.

РЕВУН
сатира Осипа Мановєя з образами Струхманчука
коштує в Книгарні Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові (Ринок 10) 1 К (з поштовою пересилкою К 20 с)

Асекуруйте своє майхо від огню в „Дністрі“!
Кождий Русин повинен асекуровати ся від огню, щоби на случай пожежі не понести страти, бо достаток одилиці то добробит цілого народу.
дий Русин повинен асекуровати ся тільки в рускій товаристві взаїмних обезпечєнє „ДНІСТЕР“
Нема жадного иншого руского товариства асекураційного, тільки оди „ДНІСТЕР“
„ДНІСТЕР“ рахє найдешевші оплати за обезпечєнє селянських будинок.
„ДНІСТЕР“ звертає кождорічний чистий зиск своїм членам; на рік 1911 виносить зворот 10%.
„ДНІСТЕР“ оцінює та виплачує шкоди по огни скоро і ретельно, а до комісії запрошує все двоє господарів на оцінєтелів.
„ДНІСТЕР“ дає підмоги руским школам і бурсам, де виховують ся селянські діти.
Люди асекуровані в „ДНІСТРІ“ можуть дістати позичку у всіх великих Банках і в Товаристві взаїмного кредиту „Дністер“.
Власні фонди „Дністра“ виносять з кінцем 1911 року 3,353.305 корон.
„ДНІСТЕР“ приймає обезпечєнє на житє у всіх догідних комбінаціях (на дожитє, посмертні капітали, посаги, ренти).
В „ДНІСТРІ“ можна обезпечити від крадени з вломом движимости всякого рода, а товариства кредитові готівку, цінні папери і векслї за дешевою оплатою премії.
Адреса „Дністра“: Товариство взаїмних обезпечєнє „Дністер“ у Львові, у власнім домі ул. Руска ч. 20.